

تجربه حضور در اولین راهپیمایی حمایت از فلسطین در پاریس

مردم فرانسه چگونه انزجار خود را از سیاست‌های حاکم‌نشان می‌دهند؟

قابلیت فارس‌سازسیون داشت. مثلاً «اسرائیل برو بیرون، فلسطین برای تو نیست» که معادلش می‌شود «اسرائیل حیا کن، فلسطین راه‌اکن». مقصد اول میدان باستی است، همان جایی که انقلابیون فرانسه سال ۱۷۸۹ برای نخستین بار نهضت را آغاز کردند و تا امروز این میدان نمادی سمبلیک برای تظاهرکنندگان است. نیم ساعت طول می‌کشد تا بلوار بومارشه را طی کنیم و از میدان جمهوری به میدان باستی برسیم. کنار میدان می‌ایستیم تا جمعیت عبور کند و ما به دوستان خودمان ملحق شویم. جمعیت مانند سیل روانی در حرکت و گویی انتهایش نامعلوم است. گمانم بیشتر از یک ساعت منتظر شدیم تا برسند و پیدایشان کنیم. مسیر را ادامه دادیم به سمت میدان ملت. مغازه‌ها اکثراً تعطیل است و آنها که هستند هم خیلی هاشان در خیابان ایستاده‌اند به تماشا. از کنار شعبه مک‌دونالد گذر می‌کنیم، تعدادی از جمعیت آنجا متوقف شده‌اند و شعار تحریم، تحریم می‌دهند. به شیشه‌های نگاه می‌کنم، پراز برچسب قرمز با علامت ممنوع است. هرزگاهی از پشت پنجره ساختمان‌های مسکونی دستی به نشانه پیروزی بلند می‌شود و جمعیت برایش کف و سوت می‌زنند، برخی هم پرچم فلسطین بیرون می‌آورند. دهمین ساختمان‌ها را نگاه می‌کردم که چشمم خورد به دو بچه چهار، پنج ساله که روی کاغذ پرچم فلسطین را نقاشی و پشت شیشه چسبانده بودند. هر چه داشت در طبق اخلاص گذاشته بود تا حمایت از فلسطین را به نحو آتم‌واکل به نمایش بگذارند.

موطنی، موطنی...

در طول مدت راهپیمایی سعی کردیم در نزدیک‌ترین موقعیت به پرچم ایران بایستیم. قبلاً در یکی از گروه‌های دوستانه بحث کرده بودیم که آیا بالا گرفتن پرچم دیگر کشورها در کنار پرچم فلسطین درست است یا نه؟ نتیجه این شد این کار نشانه حضور افرادی از یک ملیت در تظاهرات و اعلام همبستگی با مردم فلسطین است. کما اینکه پرچم فرانسه، الجزایر، لبنان، عراق و... هم در تجمعات دیده می‌شود. البته این راهم بگویم که همه افرادی که پشت پرچم ایران می‌ایستند لزوماً ایرانی نیستند. در طول مسیر چهار ساعته راهپیمایی سه بار پیش آمد که افرادی با حضور پرچم ایران مخالفت کنند و هر بار هم پیش از آنکه ایرانی‌ها پاسخ‌شان را بدهند، از فرانسوی، لبنانی و مراکشی‌ها جواب می‌گرفتند.

هزار جان گرمای فدای جانانه...

شب گزارش فرانس اینفو را می‌خوانم که نوشته است: طبق گزارش ستاد پلیس تعداد تظاهرکنندگان امروز ۱۹ هزار نفر بوده و طبق گزارش کنفدراسیون عمومی کار بیش از ۶۰ هزار نفر... در حالی که به طور همزمان تجمعی در تولوز، بوردو، لیل و گرونوبل برگزار شده بود. هزار جان گرمای فدای جانانه، فدای جانانه...

می‌شود به عبارتی حدود چهار کیلومتر. مراسم هم چهار ساعت تخمین زده شده است. ۱۵ تا ۱۹. همه چیز مهیا است تا صحنه‌های باشکوهی را نظاره کنیم. (عنوان این بخش یکی از شعارهایی است که در تظاهرات حمایت از فلسطین مکرر گفته می‌شود، روی پوستر اطلاع‌رسانی راهپیمایی شنبه عصر هم همین شعار استفاده شده بود).

با هردین و آیینی جان مایی، فلسطین...

جمعه شب رفته بودیم حوالی کلیسای قلب مقدس، منطقه مونمارتر. یکی از رفقا تراکت پوستر تظاهرات فردا را با خودش آورده بود. فرصت را غنیمت شمردیم و شروع کردیم به تبلیغ مراسم بین آدم‌هایی که از هیاهوی شهر به بالای کوه و حضرت مسیح (ع) پناه آورده بودند. برخی بعد از گرفتن تراکت به ما لبخند می‌زدند و پاسخ می‌دادند که بسیار عالی است و سعی می‌کنند حاضر شوند. برخی از همان اول وبدون اینکه توضیح ما را بشنوند بی‌توجه عبور می‌کردند، به ندرت هم از مراسم باخبر بودند و با زنده‌باد فلسطین ما را ترک می‌کردند. آنچه برایم از همه جالب‌تر بود، آقای میانسال یهودی‌ای بود که بلافاصله حمایتش را به ما اظهار کرد و گفت عضو انجمن یهودیان حامی فلسطین است و فردا حتماً شرکت خواهد کرد. از هم جدا شده بودیم که فریاد زد تحریم کالاهای حامی اسرائیل را جدی بگیرید و چند تایشان را نام برد. با تکان دست تشکر کردیم و اطمینان دادیم که مراقب هستیم. راستش را بخواهید این حجم از همراهی و همدلی مردم برایم عجیب است. فرانسه از معدود کشورهای اروپاست که تمام قد علیه این رژیم ایستاده و با هر چه دستش برسد آن را تظہیر می‌کند. رسانه‌های حکومتی را هر چه بالا پایین کنی یک خط در محکومیت اسرائیل نمی‌بینی. هر چه هست توجیه و کتمان است. اخبار طوری وارونه می‌شود که کلاغ در طرفه‌العینی در شمایل یک قتاری دلبری می‌کند. با این حال چگونه مردم (حتی اگر نسبت به کل جامعه درصد بالایی نباشند) حق و باطل را تشخیص می‌دهند و از حق دفاع می‌کنند! عجیب و حیرت‌انگیز است.

ما اینجاییم، حتی اگر شما نخواهید...

هر چه به ساعت ۱۵ نزدیک می‌شویم، میدان جمهوری شلوغ و شلوغ‌تر می‌شود. می‌دانم جمعیت شرکت‌کنندگان امروز منحصر به ساکنان پاریس نیست و شهرهای دیگر را هم شامل می‌شود. یک نمونه را خودم می‌شناسم که از دیجون - یکی از شهرهای جنوب پاریس - به مدت پنج ساعت رانندگی کرده تا خودش را به ما و مراسم امروز برساند. معمول تظاهرات اینجا به این نحو است که هر گروه و انجمنی طرفدارانش رو جمع و با پرچم و مانیفست گروه، راهپیمایی رو آغاز می‌کنند. مثلاً گروه حامی فلسطین، گروه حامی صلح، گروه ضد کاپیتالیسم، ملیت‌های مختلف با پرچم کشورشان، سپاهبوستان و... حضور داشتند و شعار می‌دادند که به نظرم برخی هایش

فائزه آشتیانی روزنامه‌نگار

فرانسه کشور اعتصاب و تظاهرات و راهپیمایی است. این رازمانی فهمیدم که ترم دوم آموزش زبان فرانسه وقتی هنوز خیلی مبتدی بودیم کلمه Grève یا همان اعتصاب در طرح درس کتاب گنجانده شده بود. اینکه چرا این واژه از اولویت‌های یادگیری است را زمانی فهمیدم که خطوط مترو واتوبوس و حتی برخی کلاس‌های دانشگاه برای احیای این مهم مختل و لغو شد. الحق که روزمرگی در اینجا با این کلمه گره خورده است. با همین فرمان تظاهرات و اعتراض در این کشور قدمتی چند صد ساله دارد، طوری که با گوشت و خون‌شان آمیخته شده است. اما هر قاعده مألوف استثناهایی هم دارد. استثنای گوید، تو حق داری صدای اعتراضات علیه سیاست‌های ضد بشری را تا حدی بالا ببری که ما جایز می‌دانیم. تا وقتی که پایت را به اندازه گلیم‌ات دراز کرده باشی نه بیشتر و این حکایت این روزهای ماست در پیچ و خم دفاع و حمایت از مظلومیت مردم فلسطین...

مجوز داری یا ممنوع نیست،

مسأله این است...

چهارمین تجمع اعتراضی که بنا بود در پاریس برای دفاع از فلسطین برگزار شود، راهپیمایی بود. شنبه ۱۹ اکتبر، تا دو ساعت پیش از شروع راهپیمایی در خوف و رجا بودیم که مجوز صادر می‌شود یا نه. اول اعلام کردند ممنوع نیست که این به این ترتیب که بگویند مجوز دارد، متفاوت است. چون این حرف نشانه این است که تا لحظه صدور پیام شواهدی مبنی بر ممنوعیت در دست نیست. اما بعدش؟ خدای دادند. نهایتش ممنوعیت تصویب شد و این یعنی حضور برابر است با عواقب قانونی. راهپیمایی ساعت ۱۵ از میدان شتله آغاز می‌شد و به میدان جمهوری ختم. با وجود میل و علاقه شخصی به شرکت در برنامه، نظر دوستان این بود که صلاح نیست. با این حال عکس و فیلم‌های حاضرین در گروه‌های مختلف رد و بدل می‌شد و مشتاقان را هوایی.

از پاریس تا غزه مقاومت، مقاومت...

بعد از تجربه تلخ ۲۸ اکتبر، شنبه این هفته بالاخره تلاش‌ها به ثمر نشست و مجوز برای راهپیمایی صادر شد. این بار از میدان جمهوری تا میدان ملت، که به شهادت نقشه گوگل

چهارمین تجمع اعتراضی که بنا بود در پاریس برای دفاع از فلسطین برگزار شود، راهپیمایی بود. شنبه ۱۹ اکتبر، تا دو ساعت پیش از شروع راهپیمایی در خوف و رجا بودیم که مجوز صادر می‌شود یا نه. اول اعلام کردند ممنوع نیست که این به این ترتیب که بگویند مجوز دارد، متفاوت است. چون این حرف نشانه این است که تا لحظه صدور پیام شواهدی مبنی بر ممنوعیت در دست نیست. اما بعدش؟ خدای دادند. نهایتش ممنوعیت تصویب شد و این یعنی حضور برابر است با عواقب قانونی.